

POLITIA

Redactor responsabil :
DR. VICTOR POPP.

REVISTĂ
POLITIENEASCĂ

Primredactor :
GEORGIU CHENDI,
căpitan de poliție.

APARE CU COLA-
BORAREA D-LOR:

Dr. Cassiu Maniu, profesor universitar de politică.
Dr. Ludovic Kerner, consilier la curtea de apel.
Alexandru Bălaș, consilier la curtea de apel.
Alexandru Pa'ageșiu, consilier de secție la Min. de Int.
Dr. Ioan Totolan, șeful oficiului sanitar, Cluj.
Mișu Rădulescu, șeful serviciului special de siguranță.
Dr. Doml. Stanca, directorul spitalei de femei.
Liviu Muntean, prefect regional substituit de poliție.
Ovidiu Gritta, prefectul poliției de stat din Arad.
Dr. George Davidescu.
Dr. Nicodin Cristea, primpretor.
Brat Grama, prefect de poliție în pref. reg. Sibiu.

CUPRINSUL :

1. Dr. L. Kerner: Cum să ne facem populară poliția.
2. L. Muntean: Serviciul de urmărire.
3. Tarangul: Instrucția pentru Garda de Siguranță.
Primul ajutor în cazuri de îmbolnăviri repentine.
4. * * * Tipul criminal.
5. Dr. L. Kerner: Rolul poliției în cercetările criminale.
6. Cu entări. Circulare.

ABONAMENTUL :
Pe 1 an . . . . . 120 Lei
Pe 1/2 an . . . . . 60 Lei

Redacția și administrația :
Strada Universității 3.
Inserțiunile să plătesc conform
taxei.

Manuscrisele să primesc
până în 10 și 20 a lu-
nei și nu să reinapoiadă.
Apare în 1 și 15 a fie-
cărei luni.

Numărul 5 Lei.

Sibi. Univ. Cluj

Redact. resp.:
Dr. Victor Pop
Primredactor:
Georgiu Chendi
câp. de poliție.

POLITIA

REVISTĂ POLIȚIENEASCĂ

Abonamentul:
Pe 1 an 120 L
Pe 1/2 an 60 L
Pe 3 luni 30 L

CUM SĂ NE FACEM POPULARĂ POLIȚIA?!

De Dr. LUDOVIC KERNER,
consilier la Curtea de Apel.

(Urmare)

Pentru ilustrarea celor spuse vor fi suficiente câteva exemple.

Să zicem, că într-o stradă se sapă un canal pentru a se pune țevi de apeduct. Inserându-se, munca încetează și lucrătorii se duc. Canalul nu este acoperit și nu este nici o lampă, care să signaleze publicului șanțul, sau dacă este, nu arde. Un sergent de poliție nepriceput, dar dornic să se impună, va denunța pe întreprinzător, fără să ia mai întâi măsuri, ca la locul primejdios să se pună o lampă și își va călca astfel datoria de a împiedeca daunele sau primejdiile, ce ar putea proveni din întâmplare, neglijență sau din alte cauze. Căutând apoi pe întreprinzător, va striga la el cu autoritate și nu-i va asculta apărarea acestuia, ce se va adevăra la poliție, că lampa a furat-o cineva sau a stîns-o vântul.

Un sergent priceput și cu tact va stabili el însuși la fața locului aceste fapte și dacă întreprinzătorul va fi nevinovat, nu-l va denunța, cruțând astfel poliția dela o muncă zadarnică și pe întreprinzător dela o molestare fără rost.

Cine să nu fie asistat ca spectator la vre-o paradă sau la alt spectacol?

Mii de oameni se îmbulzesc pe stradă, împingându-se de pe trotoar spre mijlocul străzii, ca să vadă mai bine. Dar drumul trăsurilor trebuie lăsat liber. Deci sergentul să răstește publicului cu duritate: „Marș îndărăt! Cărați-Vă acasă!” Mulțimea din dos începe să murmure și să înjure pe sergent. Acesta se infurie și scoțând sabia, începe să bată cu latul ei pe cei cari stau mai nainte și cari nici nu l-au înjurat și nici nu se pot trece înapoi din cauza îmbulzelii dela spate. Se eud țipete. Din rândurile dinapoi se ridică în aer pumni și bastoane, o piatră șueră, lovind pe sergent în cap. Acesta turbat și scos din mîni, taie cu sabia ce-i stă în cale, vărsând sângele celor nevinovați.

S'a întâmplat și cazul, că tumultul înfuriat a zdrobit în picioare pe sergent, omorându-l.

Dar este o eroare a crede, că în cazul acesta sergentul este victima nevinovată a chemării sale.

Să ne gândim, că publicul la astfel de ocazii, ca d. e. alegeri, procesiuni, târguri de țară, festivități populare etc. de obicei nu este în stare normală sufletească, este iritabil într-o măsură mai mare sau mai mică — de multe ori din cauza alcoolului consumat în massă —, este mai sensibil față de observațiuni și chemări la ordine și din aceste cauze este mai pornit spre împotrivire.

Un sergent inteligent, calm și cu tact se va feri deci să folosească cuvinte grosolane și să răcnească și va ruga publicul într'un mod mai urban să se retragă pe trotuar. Va spune, că este chiar în interesul publicului, ca drumul să rămână liber, ca să nu fie călcat cineva de automobile sau trăsuri și va ruga publicul să nu-i facă greutăți, neascultându-l, căci în cazul acesta ar fi silit să folosească forța.

O astfel de procedare cu tact va avea de regulă efect, căci elementele mai inteligente din public nu vor lua în apărare pe derbedei față de sergent, ci din contră, îi vor desaproba și în caz de nevoie îi vor prinde și da pe mâna poliției.

Este imposibil să nu observăm, că partea cea mai mare a sergenților noștri de stradă vatamă încontinuu regulile amintite în îndeplinirea funcțiunii lor. Dar dacă este adevărat, că în stadiul primitiv de organizare nu ne putem mira de aceasta, trebuie să înțelegem pe de altă parte și aceea, că datoria tuturor factorilor competenței este a căuta, ca printr-o selecțiune adâncă, prin primirea în serviciu numai a elementelor potrivite, prin instrucțiune și educație continuă calitățile de căpeterie ale unui sergent bun: inteligența, energia, tactul, stăpânirea de sine și calmul să fie dezvoltate sistematic în fiecare sergent.

Aceia, asupra cărora instrucțiunea nu are nici un rezultat vizibil, trebuiesc dimiși din serviciu, pentru că altcum compromit bunul renume al instituțiunii.

Mai înainte de toate trebuie să facem pe sergenți să înțeleagă, că dânsii servesc publicul și nu invers.

În privința aceasta prefectii de poliție și ceilalți funcționari trebuie să pornească înainte, dând exemple bune. Căci e vechi proverbul, că: „Dela cap miroase peștele.“ Dacă prefectul de poliție răcnește, la oricine îi ajunge înainte, fără a-l asculta și se poartă cu el cum nu ar trebui să se poarte nici cu un criminal condamnat, atunci ce să așteptăm dela un sergent?

Să ne mirăm, dacă acesta văzând pe șeful său, că face așa, începe să creadă în neștiința sa, că autoritatea funcțiunii se poate susține numai cu răcnituri și grosolăni?

Să observăm numai activitatea unui sergent în gară, în piață, sau la tutungerie, când se vinde tutun. /

Cu câtă îngâmfare și dispreț privește peste capetele mulțimii și cât de provocatoare și de dură este activitatea lui, care ar trebui să aibă de scop menținerea ordinii! Și afară de acestea cu câtă nerușinare își știe proteja cunoscuții, călcând pe față ordinea.

Dacă însă din întâmplare un sublocotenent își face drum spre cassa de bilete, ghiontuind în dreapta și în stânga, cu câtă supunere se pleacă sergentul, salutând domnului sublocotenent, pe când ar trebui să știe, că într'un stat de drept ofițerii nu au astfel de privilegii.

Este natural, că o astfel de purtare provoacă antipatia publicului.

Sergenții trebuiesc instruiți, ca să chibzuiască bine înainte a interveni undeva, gândindu-se și la urmări. Să nu adurmece în tot locul numai rele fictive și să nu se amestece chiar și în bagateluri, cari sunt afară de cercul competenței lor.

Adeseori câte o persoană mai inteligentă, cu un simț mai dezvoltat de drept, știind că intervenția sergentului e ilegală, o consideră de molestare și-i face sergentului observări piscătoare, batjocoritoare chiar, iar sergentul pierzându-și cumpătul crede, că-și poate repara prestigiul știrbit, ducând pe respect vul la poliție, unde însă se înțelege, că nu i-se poate face nimic.

Oare acest sergent a adus vre-un serviciu bunului renume al instituțiunii?

Popularitatea poliției engleze este datorită în mare măsură și faptului, că acolo fiecare sergent face serviciul corăspunzător individualității, facultăților și inclinărilor sale.

Unii sunt mai potriviți d. e. pentru a urmări pe escrocii eleganți, mondeni, în stil mare, alții pentru a se lupta cu bandiții și tainuitorii ordinari.

Cei dintâi fiind instruiți deosebit, își însușesc cu timpul o ținută aristocratică, pe când la cei de al doilea lucrul principal în instrucție este forța corporală, curajul și dibăcia.

S'ar putea adopta principiul, că fiecare sergent să fie primit în serviciu numai pe un oarecare timp de probă, iar primirea lui definitivă să fie condiționată de capacitatea sa de a îndeplini acest serviciu.

Instrucția agenților de poliție să nu fie încredințată nicidecum subofițerilor de poliție.

Căci abstracție făcând dela împrejurarea, că aceștia nu au nici un prestigiu înaintea vechilor lor camarazi și vor trece cu vederea neglijențele lor, dar din cauza defectuosității culturai lor nici nu vor fi capabili să instrueze cu oarecare rezultat. Un instructor trebuie să cunoască — cel puțin în trăsături generale — codul și procedura penală, codul contravențiilor, ordonanțele și statutele, cari se referă la acestea, trebuie să cunoască înainte de toate regulamentul polițienesc, căci altcum se va împiedeca încontinuu, ba își poate chiar rupe gâtul.

Aceasta este o problemă foarte dificilă față de un material, din care un contingent însemnat nu poate nici chiar scrie și cети, decât foarte slab.

Cum să pretindem dela aceștia un raport scris corect și demn de încredere?

Din cele amintite vom înțelege ce muncă grea și plină de răspundere are de îndeplinit funcționarul de poliție însărcinat cu instrucția sergenților.

Dar este evident, că nici la numirea prefectului de poliție și a celorlalți funcționari nu pot fi desconsiderate cerințele înșirate în acest articol și cari fac poliția engleză atât de populară și de renumită.

Nu este suficient ca prefectul de poliție să fie un om care să fi studiat dreptul, dacă nu are experiența necesară și capacitatea organizatorică administrativă și de siguranță.

Poate fi cineva foarte bun comandant de companie în armată, dar nu este bun ca prefect de poliție.

După cum ne arată experiența, pe terenul acesta se pot valida mai cu seamă acei funcționari de poliție, cari au fost timp mai îndelungat în administrație, unde și-au putut însuși în mod practic cunoștințele asupra diferitelor funcțiuni de poliție (d. e. secretari comunali).

E o mare greșală dacă li-se dă dreptul de a dispune independent unor funcționari tineri, cărora le lipsesc și cunoștințele teoretice necesare și cele practice. Căci se știe, că stăpânirea de sine și calmul — fiind în mare parte rezultatul experiențelor vieții — lipsesc mai mult sau mai puțin la o persoană tină, în care dacă temperamentul neastâmpărat, dorința de a se impune și mândria exagerată se împerechiază și cu lipsa de cunoștințe, greșelile cele mai fatale se țin lanț.

În tine țin să mai adaug, că socotesc de superflu să mă apăr în contra unei eventuale bănuieli, că scopul acestor rânduri ar fi fost ponegrirea poliției și nu acele, ca arătând în mod sincer greșelile ei, să dau oarecari îndrumări pentru a o face mai populară.

SERVICIUL DE URMĂRIRE

De LIVIU MUNTEAN,
prefect regional substituit de poliție

Activitatea poliției se desfășură în două directive și anume:

1. Cu scop administrativ și preventiv, urmărind menținerea ordinii obicinuite și prevenirea infracțiunilor și a tuturor faptelor, cari periclitează pacea, proprietatea și viața cetățenilor.

2. Cu scopul represiv, urmărind descoperirea crimelor și delictelor săvârșite, adunând toate probele și dând făptuitorii în mâinile legii.

Pentru acest scop represiv la toate polițiile moderne sunt organizate servicii de urmărire, cărora le corespund la polițiile din Ardeal secțiile criminale cu serviciul agenților secreți.

Este evident că atât poliția administrativă, cât și poliția represivă este de aceeași importanță și totuși, este de obser-

vat, că la polițiile din occident serviciul de urmărire ia importanță tot mai mare și organizarea serviciului din zi în zi să perfecționează. Această dezvoltare se poate explica prin importanța preventivă a serviciului de urmărire, deoarece cu cât mai greu și puțin se pot descoperi crimele și delictele, cu atât mai tare le crește numărul lor. De aici urmează, că serviciul de urmărire trebuie să fie cea mai bine organizată parte a poliției.

În Franța — de pildă — poliția administrativă nu este chiar la culme, ar mai lăsa de dorit, dară serviciul de urmărire — cu brigăzile ei mobile și cu agenții instruiți — este în mod extraordinar perfecționat.

Ce observăm însă la noi? Noi avem o poliție mai mult administrativă, erezită dela unguri și decopiată după sistem german. O poliție, care avea odinioară menirea ei principală de a înfrâna acțiunea liberă a naționalităților, a încătușa cuvântul și voința liberă și a menține — cu întreg pedantismul german — ordinea publică. Deci fosta Ungarie a avut o poliție administrativă de prima calitate, care însă în ce privește serviciul de urmărire, era slab organizată. Astfel și polițiile noastre, cari ca administrative sunt destul de bune, în ce privește serviciul de urmărire sunt neglijate.

Neglijarea acestui serviciu se observă chiar și la efectivul personalului. În Franța pentru fiecare 1000 de oameni este prevăzut un sergent de stradă și pentru fiecare 2000 oameni un agent secret. La noi într'un oraș cu 80.000 locuitori — cum este Clujul — sunt sistemizați 250 sergenți de stradă și 16 agenți secreți, adică cam pe 400 oameni cade câte un sergent de stradă și pe 5000 de oameni câte un agent secret. Pe cât de mare și potrivit este efectivul sergenților, de atât de mic și nesuficient este efectivul agenților secreți, cari nu lucrează numai pe teritoriul orașului, ci fac urmăriri foarte des și în provincie. Nediscutabil că acest efectiv nu este destul pentru urmărirea crimelor și delictelor sporite în decursul războiului în așa mare măsură și așa nu este de mirat, că atât de multe crime și delictes rămân nedescoperite și că secțiile criminale lucră cu o restanță destul de însemnată. Mult contribuie la rezultatul nefavorabil a urmărilor, că majoritatea agenților secreți nu este deplin expertă pentru acest serviciu, ci sunt mai mult niște sergenți în haine civile fără studii și instrucții necesare.

Afară de aceasta polițiile noastre în privința serviciului de urmărire, în loc să progreseze, a decăzut. Azi nu sunt secțiile criminale aliceva, decât birouri pline cu reclamațiuni.

Evidenția și albumele cu fotografia infractorilor — când s'au preluat polițiile dela unguri — la cele mai multe poliții s'au nimicit, ori s'au așezat în poduri, unde zac până în ziua de azi, acoperite de pravul uitării.

Serviciul fotografic și tehnic, care nu lipsea nici dela o poliție mai mărișoară, a dispărut total, folosându-se azi aparatele incluziv la fotografierea personalului poliției.

Serviciul antropometric, cel mai important ajutor a urmăririi, asemenea s'a dat uitărei, rămânând ca suvenir în archiva polițiilor blanchetele antropometrice.

Toate acestea sunt păcate, cari trebuie să fie delăturate. Polițiile trebuie să-și deie seamă că infractorii din zi în zi progresaază. Că cu războiul mondial nu numai infracțiunile s'au sporit, ci și infractorii s'au perfecționat — mulțumită să fie și cinematografulor!

Trebuie să luăm în considerare, că înaintea războiului puțini infractori și numai cei mai iscusiți au știut că ce este cloroforul, gazul aerian, grenadele etc. și că ce urmări au urmele materiale lăsate la fața locului, până când azi și infractorul cel mai tiner este în curent în acestea.

Deci este de o necesitate extremă reorganizarea serviciului de urmărire, adevărat a secției criminale.

Prima condițiune la această reorganizare este mărirea efectivului agenților secreți și anume: minimal pentru fiecare 3000 suflete un agent secret, apoi pentru urmărirea din provincie a organiza pentru fiecare prefectură de poliție câte o brigadă mobilă cu un efectiv potrivit mărimii regiunii. Agenții secreți se fie deplin sănătoși, intelectual și fizic bine dezvoltati și trecuți de 24 ani. Lângă agenții secreți să fie sistemizat la fiecare prefectură polițienească minimum doi câni polițieniști, bine dresați, pentru care scop s'ar putea organiza într-un centru o școală de dresaj, cu instructor specialist în frunte, de unde ușor s'ar putea aproviziona polițiile cu câinii necesari.

La prefecturile de poliție este necondiționat lipsă de a înființa din nou serviciile de evidență și serviciul antropometric și fotografic sub conducerea funcționarilor specialiști. Acestea servicii s'ar putea organiza foarte ușor, deoarece la toate polițiile mari se află aparatele necesare.

Ar ușura foarte mult munca polițiilor un buletin de poliție general, care afară de toate ar trebui necondiționat să reproducă și fotografiile curenților,

La urmă cel mai important pas ar fi la reorganizarea serviciului de urmărire a arangea cursuri potrivite pentru perfecționarea agenților secreți și a obliga pe agenți, că după terminarea cursului să deie examen de probă.

Cursul agenților secreți ar trebui să aibă următorul material de p opunere :

Serviciile administrative și serviciile polițieniști din punct de vedere a serviciului de urmărire. Datorința agentului secret față de procuror, jude de instrucție, judecătorie și față de funcționarii de poliție și față de sergenți.

Normele practice a codului penal. Infracțiunile: contravenții, delictes și crime. Relevarea urmelor materiale lăsate la fața locului, precum: imprimărea mânilor, picioarelor și încălțămintelor, pete de sânge și alte lichide; urme lăsate de instrumente și de arme

de foc. Relevarea urmelor pe corpul crimei. Procedura referitoare la ridicări de obiecte și perchezitiuni domiciliare și corporale. Desemnul cu semnele de schițare. Examinarea stărei locurilor. Diferite metode de urmări și de observări. Modul de arestare. Legitimă apărare. Intrebuițarea armei și altora mijloace de ajutor în caz de pericol extrem. Dresarea proceselor verbale și concipiarea rapoartelor.

Acest curs trebuie să aibă necondiționat rezultatul: Că agenții să se priceapă la dactiloscopie, să cunoască metodele de conservarea urmelor găsite pe pământ, nisip, zăpădă etc. Se știe metoda de a păstra urmele de degete și orice alte urme, că nu cumva chiar acea să nimicească urmele, cari sunt chemați la observarea și păstrarea lor. Se știe că cum se pot transporta urmele de picior de pe padiment pe o hârtie preparată. Mai departe că cum se poate recunoaște individul după fotografie, fără să ia în considerare părul, musteata și barba. Se cunoască scrisorile cifrate. Se cunoască jargonul tâlharilor. Să se priceapă la bicicletă și la mânărea deosebitelor arme. Se cunoască construcția automobilelor și meseria de lăcătuș. Să se priceapă la lupta djiu-djiu.

Cu un cuvânt să fie în curent în limite largi cu toate, de ce în decursul urmăririi criminale ar avea lipsă.

Acestea ar fi condițiunile elementare de reorganizării serviciului de urmărire, care s'ar putea foarte ușor efectui cu puțin sacrificiu material și cu puțină ambiție de muncă.

INSTRUCȚIA PENTRU GARDA DE SIGURANȚĂ

Din manualul dlui director de poliție
TARANGUL, Cernăuți.

Ajutoarele în cazuri de nenorociri, îmbolnăviri subite etc.

Una din îndatoririle cele mai importante ale gardei de siguranță este prestarea primelor ajutoare în cazuri de nenorociri, îmbolnăviri subite, vătămări corporale, otrăviri și nașteri pe stradă.

Gardistul trebuie să posedă deci acele cunoștințe, prin posesiunea cărora este în stare de a da unor astfel de pacienți sau suferinzi primele ajutoare necesare, de a aplica cele mai urgente încercări de salvare și de a lua măsuri reclamate de starea persoanei respective.

În acest scop se iau măsurile prealabile, ca să se dea gardei de siguranță instrucțiunea medicală necesară, atât teoretică, cât și practică, asupra procedărilor convenite în asemenea cazuri de nenorociri precum și asupra modului de prestare a primelor ajutoare, care instrucțiune trebuie să fie adaptată atât la activitatea profesională a gardei, cât și la împrejurările locale.

Aju'oarele gardei de siguranță în asemenea cazuri de nenorociri sunt de două feluri, indirecte și directe.

1. Ajutoarele indirecte se dau:

- a) Prin mijlocirea unei grabnice transportări a pacientului într'un spital sau, în împrejurări deosebite, la locuința acestuia;
- b) prin procurarea unui mijloc corespunzător de transport;
- c) prin chemarea în grabă a unui medic;
- d) prin alegerea unui loc propriu pentru găzduirea provizorie a celui ce i-s'a întâmplat o nenorocire pe stradă.

Aju'oarele indirecte nu trebuie să se omită sau să se nesocotească în asemenea cazuri, de nenorocire pe stradă, deoarece prin o îngrijire grabnică și binevoitoare se poate veni adese mai mult în ajutorul unor asemenea pacienți decât prin ajutorul special propriu zis. La aplicarea prescripțiilor dela alineatele a, b și c trebuie să se aibă în vedere, că în cazuri mai grave să se ceară telefonc ajutorul societății de salvare.

2. Ajutoarele directe sau ajutoarele speciale trebuie să se dea în următoarele împrejurări:

- a) Pentru a înlătura, pe cât se poate, cauzele, care ar pune în primejdie viața pacientului și care ar avea de urmare ca ajutoarele medicale ulterioare să fie zădarnice;
- b) pentru a lua măsurile necesare (aplicarea de pansamente provizorii, bandaje susținătoare etc.), care înlesnesc pe cât se poate o transportare mai blândă, mai puțin dureroasă și prin care se înlătură noui primejdii, care altfel s'ar putea întâmpla în timpul transportului.

Dacă transportarea unui pacient sau rănit se poate face îndată, dacă natura cazului nu reclamă ajutoare speciale imediate și îngăduie să se facă o transportare momentană, fără temere de primejdi, atunci gardistul trebuie să ia imediat măsurile necesare pentru transportarea neîntârziată a suferindului într'un spital sau, după împrejurări, la locuința acestuia cu un mijloc de transport potrivit gravității cazului.

Dacă imediată transportare a pacientului nu este posibilă, fiind că se impun ajutoare speciale momentane sau fiind că transportul acestuia ar putea fi primejdios, fără aplicarea de pansamente provizorii, atunci gardistul trebuie să caute un loc apropiat pentru găzduirea provizorie a pacientului de pe stradă. La alegerea acestui loc trebuie să se aibă în vedere ca pacientul să nu fie târât fără folos și într'un mod nechibzuit încoace și încolo.

Pichetul gardei cel mai apropiat de locul nenorocirii este de regulă locul cel mai convenabil pentru găzduirea provizorie a pacientului de pe stradă, în cazul când acesta poate fi adus acolo repede și fără ca pentru această transportare să fie nevoie de o targă.

Dacă transportarea unui pacient la pichetul gardei cel mai apropiat, eventual la societatea de salvare, nu este posibilă a se

face fără targă, atunci este mult mai oportun de a alege casa cea mai apropiată ca azil provizoriu pentru pacient și a înștiința imediat cel mai apropiat pichet de gardă, eventual societatea de salvare, spre a aduce o targă. Gardistul trebuie deci să ducă pe pacientul de stradă în casa cea mai apropiată și să îngrijască, ca acesta să fie așezat într-o cameră din etaj, într-o magazie, etc., în general să fie adăpostit acolo într'un loc, unde el poate fi așezat în mod convenabil pe o saltea, pe pae, pe o pătură și unde i-se pot da primele ajutoare, fără stânjenie din partea curioșilor. În cazurile, în care se întâmplă nenorociri în câmp deschis, departe de locuințe, primele ajutoare trebuie să se dea imediat acolo pe loc.

Ajutoarele speciale, care au de scop de a înă'ura, pe cât se poate, prim jdiu subite, precum și de a lua mă-uri'e necesare, pentru ca transportul să se poată face cu menajare și fără noi primejdii, sunt:

1. Așezarea convenabilă a pacientului și aplicarea de pansamente provizorii, bandaje susținătoare etc., care înleznesc pe cât se poate o transportare mai blândă, mai puțin dureroasă și prin care se înlătură noi primejdii, care alifel s'ar putea întâmpla în timpul transportului.

2. Oprirea scurgerii sângelui în caz de hemoragii.

3. Încercări pentru restabilirea respirației normale și a circulației sângelui, prin respirație artificială și prin fricțiuni, când acestea apar intermitente sau când ele par a fi încetate cu totul.

Respirația artificială se execută cel mai potrivit în mod mecanic, prin comprimarea toracelui și așezarea mâinilor pacientului pe latunile pieptului lui, apoi slăbirea succesivă a comprimării toracelui și ridicarea în sus cătră cap a mâinilor acestuia (metoda lui Silvestru Friedberg). Această comprimare și destindere a toracelui trebuie să se facă de 15—20 de ori pe minută, spre a imita în acest mod cursul normal (natural) al respirației; prin înlăturarea tuturor cauzelor, prin care respirația și circulația sângelui ar putea fi împiedecate sau tulburate în cursul lor care se mai constată încă. Aceasta se realizează pur și simplu prin aceea, că persoanele, care se află în stare de leșin, dar la care se constată încă respirația și circulațiunea normală a sângelui, se scot la aer liber, se desfac de haine la gât, la piept și la abdomen, se st'opesc cu apă rece pe față, pe piept și pe abdomen și li-se fricționează mâinile și picioarele.

DIN LUMEA MARE

Tipul criminal

Există oare o artă „de a citi din faţă starea sufletului”? Este cu putinţă, ca din exteriorul unui om, şi anume din fizionomia lui, să-i ghiceşti interiorul şi să tragi concluzii sigure despre însuşirile lui de sentiment şi de spirit?

Această întrebare nu s'a pus numai de pe timpul lui Lavater, ci din vremurile cele mai vechi, faţa a fost socotită drept trădătoare a sentimentelor intime ale omului, drept „oglină a sufletului”. În proverbele indienilor găsim cu sute de ani înainte de era noastră învăţăminte fiziognomice foarte nimerite. Filosoful grec Aristotel a scris o carte despre fiziognomică sau arta de a citi în faţă însuşirile lăuntrice.

Două caracteristice principale erau, cu care se începea orice cercetare a fizionomiei unui om: era bun sau rău. Şi astăzi e acelaş lucru. Primul nostru gând, prima întrebare ce ne pune când venim în atingere mai de aproape cu cineva, este mai întotdeauna: dacă putem avea încredere într'insul sau nu.

Ba în părerile oamenilor despre caracterele bune sau rele s'au format şi anume tipuri. Astfel o domnişoară de pension, de exemplu, îşi închipuieşte pe oamenii buni blonzi şi cu ochi albaştri, iar pe cei răi, negri şi cu privirea aspră. Şi dacă oamenii mai în vârstă şi mai „cuminţi” nu se mulţimesc cu o închipuire atât de naivă despre caracteristica umană a celor buni şi a celor răi, totuşi sunt dispuşi cei mai mulţi a socoti pe omul bun cât mai frumos, iar pe cel rău cât mai urât. Numai după ce ne dăm osteneala, pe temeiul experienţelor noastre practice, să cercetăm lucrurile mai de aproape, ajungem la concluzia că în realitate oamenii sunt un amestec de însuşiri bune şi rele şi deci nici în exteriorul lor nu pot să poarte un anume şi hotărât timbru, o pronunţată înfăţişare.

De aceea nu e aşa de uşor să aduci o sentinţă tocmai în privinţa morală asupra unui om numai după exteriorul lui. Astfel Zimmermann şi-a putut permite cu amicul său Lavater gluma de a-i trimite silueta unui asasin executat la Hamburg, drept portretul celebrului scriitor Herder. Marele fisionomist a crezut, — iar altă dată a luat portretele primarului şi onorabililor consilieri ai unui oraş mare, drept o colecţie de chipuri de mari făcători de rele. E adevărat că aceste erori nu i-s'au întâmplat cu fiinţe vii, ci cu portrete, şi poate că în alt caz ar fi judecat altfel.

Noi socotim, cei mai mulţi, că asasinii şi tâlharii trebuie să fie nişte oameni cu fizionomii înspăimântătoare, şi această părere e atât de răspândită în popor, încât expresii ca „nutră de bandit”, „figură de criminal” etc., se aud în toate zilele. Această închipuire greşită amăgeşte uneori şi pe învăţaţi; astfel Mantegazza în cartea lui „Fizionomistică şi mimică”, după ce a descris „fizionomia bună”, descrie „nutra de criminal” în chipul următor:

— „Contrar fizionomiei bune, am numit „nutra de criminal” astfel, fiindcă ea caracterizează pe aceia cari cad în păcate mari, — le zicem şi „figuri de spânzurătoare”, fiindcă pe mulţi acele păcate îi duc în adevăr la spânzurătoare. Astfel de figuri sunt nu numai de totul lipsite de expresia de bunăvoinţă şi caracterizate de falşitatea privirii, ci fiecare instinct sălbatic îşi lasă pe o

asemenea figură urma, palid: ură, voluptate, sete de bani, lene; setea de sânge respiră și ea din o astfel de fizionomie“, etc.

Puține figuri de criminal vor fi sămănând în realitate cu descrierea făcută de Mantegazza. Această descriere e ceva de calapod sau de figură de ceară de prin panorame: un chip de absolută urîțenie.

Credința însă domnește și printre oamenii cei mai raționali, că vițiul urîțește, iar virtutea înfrumusețează. În această observație este mult adevăr, lucrul nu e de tăgăduit, precum și acela că unele figuri de criminali prezintă din naștere oarecare semne de recunoaștere pentru fizionomiști. Insuși cel mai mare adversar al teoriilor lui Lavater, Lichtenberg, scria în vremea aceea: „Vițiul poate să desfigureze, mai ales când provine din creștere rea și când lipsește voința de a se reculege cel puțin din când în când“; — iar în alt loc: „Vițiul întotdeauna face pe om mai urîț, însă în grade diferite, după puterea de rezistență a fiecăruia. Uneori nu e decât o trăsătură mică, ce nu se observă, decât după o atențiune mai îndelungată.“

Acest fel de trăsături suspecte, greu de recunoscut și și mai greu de descris, au fost căutate din vremuri vechi la criminali dovediți, și s'au și găsit în parte. E de observat însă că în asemenea materie o eroare e mult mai ușor de comis, decât în altfel de materie. Căci de exemplu nu oricine comite o crimă, orbit de pasiune, e în acelaș timp și o natură criminală, — iar pe de altă parte mulți oameni cari nu vin niciodată în conflict cu justiția, sunt în realitate caractere rele cu totul. De aceea când e vorba de cercetări cari pot să ducă la concluzii, trebuie să se aibă în vedere numai criminali de meserie asupra caracterului cărora nu mai poate fi îndoielă.

Un autor din secolul 18 scrie în ale sale „Documente despre fizionomiile de hoți și tâlhari“, că între 77 de membri ai unei bande de tâlhari ce băntuia în 1784 prin Austria, se găseau 30 cu părul roșu, 10 ciupiți de vărsat, 6 șaii, 3 chiori d'un ochiu, 3 cocoșai, 5 șchiopi, — cu un cuvânt erau reprezentate în acea bandă aproape toate defectele și deformațiunile corporale.

Aceste „semne particulare“ nu prea trebuie luate în serios întotdeauna, căci câți oameni cu desăvârșire cinstiți nu sunt cu părul roșu, șaii, șchiopi, chiori sau cocoșai? Și vărsatul nu poate oare atinge și pe cel mai onest om din lume? — Când e vorba de a se caracteriza o figură de criminal, trebuie să se ia în considerare numai astfel de trăsături, ce nu se pot întâlni la oameni buni.

Când vezi un grup de condamnați, de ocași de pildă, ți-se pare în adevăr că este ceva comun în fizionomiile lor; dar e întrebarea dacă această impresie nu e uneori pur și simplu rezultatul înfățișării în aceleaș costume, cu părul la fel tăiat, fața rasă, etc.?

Lucrul acesta trebuie ținut cu mare atențiune în seamă, pentru ca fizionomistul să poată apoi găsi într'adevăr trăsăturile comune ale tipului criminal, cari cu adevărat există. Chiar pe fețe tinere și cari nu se pot numi urîțe, se pot observa astfel de trăsături, mai ales în jurul ochilor și în privirea piezișă, nesigură.

Expresia feței poate face de altfel obiect de studiu nu numai în ce privește pe criminali, dar și pe oamenii normali. Cine nu știe că un copil prins cu minciuna are o expresie și o atitudine lesne de recunoscut; privirea sfioasă, în lă turi, udarea buzelor, atitudinea nesigură a corpului, frământarea degetelor — toate acestea sunt semne de recunoaștere ale unei conștiințe ce nu e curată. Cu deosebire e de remarcat udarea continuă a buzelor, care se esplică prin faptul că escitarea nervoasă usucă mucoasele, lucru ce a fost observat și de

Lavater. Darwin înseamnă în una din scrierile sale, că în India se folosește în chip practic această observație, spre a se dobândi convingerea despre vina unui criminal. Acuzatului i-se dă în gură o mână de orez, pe care după scurt timp trebuie să o scuipe iar. Dacă orezul e uscat, acuzatul e osândit, — fiindcă se zice că din cauza muștrării de conștiință glandele salivale i-se paralizează.

Va să zică: E un lucru stabilit că un semn caracteristic de recunoaștere pentru o natură de criminal este privirea piezișă și nesigură. De altfel oricine poate să se asigure din viața de toate zilele, că ochiul mai puțin decât orice se pretează la prefăcătorie; aceasta se poate constata și când e vorba de zîmbet, și când e vorba de jale și durere.

Ar fi însă iarăși a se merge prea departe dacă orice privire piezișă ar fi luată drept dovadă de instincte rele. Sunt oameni sfioși, cari nu știu nici odată ce să facă cu ochii, mai ales dacă îi privește cineva cu insistență. De aceea acest singur semn trebuie să fie sprijinit și de altele, pentru ca să putem trage o concluzie oarecare.

Mai trebuie să ținem seamă de faptul, că numai cei mai puțini dintre criminali sunt din naștere, — cei mai mulți devin, prin influențe nenorocite exterioare, și încep cu viața ușuratică, lipsa de ocupație, risipa, aventurile, și așa mai departe. Proletariatul, lipsa, sărăcia neagră, pot să facă de asemenea un criminal dintr'un om care în alte împrejurări ar fi fost perfect cinstit. Orice criminalist trebuie deci să se intereseze și de viața de mai nainte a criminalului și nu numai de fizionomia lui.

(Va urma)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ROLUL POLIȚIEI ÎN CERCETĂRILE CRIMINALE

De Dr. LUDOVIC KERNER,
consilier la Curtea de Apel.

(URMARE.)

Astfel de declarațiuni pot da motiv la deduceri tot așa de mult ca și *un act preparator* (d. e. procurarea unei puști, sau unei chei false, otrăvirea câinelui din curte în ziua premergătoare furtului, etc).

Reîntorcându-ne la exemplul nostru de mai nainte vedem, că firele cercetării trebuesc urmărite în mai multe direcții, pentru că presupunerile nu se îndreaptă dela început convergent înspre o singură persoană.

Era necesar deci să ne procurăm și datele asupra individualității și relațiunilor de trai ale mortului.

Era apoi necesar să stabilim, că cine a putut fi tânărul cu șapca de sport, ce a căutat în hotel în timpul crimei, a cunoscut victima, a mai fost în cameră, etc.

A trebuit apoi să căutăm a clasifica și indiciile în contra servitorului.

Din exemplul adus se vede, că cercul bănuielii se restrânge tot mai mult. Mijlocul principal spre acest scop au fost *jurnalele*.

Publicându-se datele cercetării în jurnale, s'a prezentat birjarul și a spus, că în timpul crimei el a dus cu trăsura pe un tânăr cu șapcă de sport până la baie.

Imprejurarea aceasta era suspectă și importantă, pentru că făptuitorul a voit probabil să spele petele de sânge, pe cari la fața locului nu le-a putut face să dispară de teamă că va fi prins.

Tot o urmare a publicării în jurnale a fost și faptul, că servitorul dela baie a adus basmana aflată în cabină, dându-și seama, că monogramul de pe basmă poate eventual arăta urma făptuitorului.

Dacă acest servitor nu ar fi auzit din jurnale, că bănuiala se îndreaptă în contra unui tânăr, care în timpul când s'a comis crima a fost văzut scoborând repede scările hotelului și care a fost apoi dus la baie de un birjar, servitorul nu ar fi atribuit nici o însemnătate unei basmale uitate de cineva în cabină, chiar dacă această basmă a fost spălată în baie.

Astfel între indiciile adunate se înșiră în nex causal și împrejurarea, că individul respectiv îndată după săvârșirea crimei s'a dus să se spele și că în acelaș timp într'una dintre cabine s'a aflat o basmă udă.

Căci făptuitorul a avut de grije să-și spele în baie basmana în care și-a șters mâna de sânge, dar în agitația sa extremă și-a uitat, că a pus-o pe fereastră să se uște și plecând, nu s'a mai gândit la ea, căci aruncase peste ea cearceaful.

O astfel de neprecauțiune și de lipsă de logică în primul moment ni-se pare imposibilă și de aceea un începător în ale cercetării — pornind dela modul de gândire al unui om normal și mai ales dela precauțiunea potențată ce s'ar putea aștepta dela un criminal — nu e de loc aplicat să ia în combinațiune acea împrejurare.

Cu toate acestea experiența în cauze criminale ne arată tocmai, că aproape totdeauna o mică neprecauțiune și nebagare de seamă a făptuitorului îi cauzează peirea.

Câte un individ criminal în decursul executării crimei sau în decursul urmăririi învinge cu ușurință greutatea ce se par insurmontabile, pentru ca în urmă să se împiedece de multe ori într'un pai și să cadă în cursă.

Dar e și natural să fie așa. Căci oricât de genial ar plănui făptuitorul executarea crimei, ascunderea sa și asigurarea prăzii în toate amănuntele posibile, în decursul executării intenției sale de multe ori poate interveni o întâmplare neprevăzută, care îl aduce în fața unei greutăți nouă ce pretinde o rezolvare grabnică, diferită de cea luată în combinație.

Disponând de sânge rece și de calmul necesar, soluțiunea poate că nici nu ar fi grea, dar de multe ori tocmai aceasta îi lipsește făptuitorului.

Mai cu seamă *în cazuri de infracțiuni grave, săvârșite în urma unei pasiuni sau porniri deslănțuite furtunos să nu căutăm niciodată în acțiunile făptuitorului normele unei rațiuni calme, obicinuite*, să nu ne întemeiem presupunerile noastre pe legile unei logici stricte, căci un criminal din pasiune e un individ, care și-a pierdut echilibrul sufletesc și care nu vede înaintea sa decât țânta propusă, disconsiderând orice piedeci. Un astfel de individ tinde orbiș, fără precugetare spre țântă și nu vede de ce se împiedecă.

Rolul presei în cercetările criminale este de o valoare necontestată.

Presă stabilește o legătură strânsă, imediată între organul care anchetează cazul și între public. Descriind în colori vii crima deșteaptă interesul în sufletul mulțimii și înfierând imoralitatea faptei și prefinzând

o retorziune severă, dă un impuls sugestiv publicului de a-i veni într'ajutor autorității care cercetează.

Criminalii neputându-se isola de societate nici înainte de comiterea crimei și nici după aceasta, își tradează caracterul lor și modul lor de viață într'un cerc mai strâmt sau mai larg de cunoșcuți și nu se pot subtrage niciodată cu totul de a fi observați de alți oameni.

Iar întrucât ar încerca acest lucru schimbându-și modul de viață și domiciliul sau ascunzându-se, atrag atențiunea asupra lor tocmai prin faptul acesta și astfel se tradează.

Când jurnalele raportează despre asasinare senzațională, despre vre-o spargere în stil mare sau despre vre-o defraudare, aducând datele personale precise ale făptuitorului, care a fugit sau chiar și fotografia lui și descriind modul cum a fost săvârșită fapta, uneltele întrebuintate și obiectele furate sau defraudate și înșirând indiciile aflate, deșteaptă atențiunea publicului asupra capului și împreunează peste măsură situațiunea făptuitorului, căci printre cititori se vor afla adeseori unii, cari vor aduce la cunoștința autorităților observațiunile lor de valoare pentru cercetare și pe cari, până a nu cunoaște cazul, le socotiau fără importanță și astfel vor indica urma făptuitorului.

Atât în cazul, că făptuitorul după săvârșirea infracțiunii rămâne încă tot în împrejmuirea sa de mai înainte, cât și în cazul, că fuge și se ascunde, publicul aflând din jurnalele cazul, iar și cel parte la cercetare, căutând să aplice asupra indivizilor din cercul fiecăruia de presupunere indiciile aflate, din cari se poate recunoaște făptuitorul și observând cu atențiune pe acela, asupra căruia aceste indicii se potrivesc.

Dacă făptuitorul nu-și transformă exteriorul, îl vom descoperi din semnalmentete sale personale. Dacă se transformă, tăindu-și părul și mustața și purtând perucă și barbă falsă, poate că tocmai aceasta îl va trada, pentru că va deveni suspect înaintea bărbierului sau comerciantului respectiv.

Dacă făptuitorul — după cum fac unii criminali cu practică mare — își transformă exteriorul *înainte de comiterea faptei*, punându-și perucă și barbă falsă, iar după aceea pleacă în forma sa naturală, în urma reportajelor din jurnale i-se va împreuna mult făptuitorului puțința de a se debarasa de aceste mijloace de deghizare și de uneltele cu cari eventual a executat crima.

Cetind în jurnale descrierea perucii, bărbii false, revolverului sau pumnalului aflat la fața locului sau aruncat de făptuitor în decursul urmăririi, în multe cazuri s'a întâmplat, că comerciantul și-a adus aminte de individul, care de curând a cumpărat dela el un astfel de obiect; iar dacă făptuitorul are precauțiunea să le țină la sine, făcându-se eventual perchiziție în urma altor indicii, se vor afla și aceste corpuri delictive, cari vor adevăra vinovăția bănuțului.

Sunt unele persoane, cari în urma ocupațiunei lor sunt de mare ajutor în decursul cercetării spre a demasca pe individul criminal, așa d. e. birjarii, hamalii și comisionarii, chelnerii din cafenele și restaurante, cărciumarii, proprietarii localurilor de prostituție, prostituatetele, etc.

(Va urma.)

CURRENTĂRI.

Toți agenții poliției și siguranței, precum și toți jandarmii vor urmări și în caz de descoperire: **vor înalță** — cu provocare la No. ord. referitor — autorității în drept indivizii notați mai jos

1383. COPIE după circulara Sub-inspectoratului General de Siguranță din Transilvania. Vă înaintăm mai jos un tablou de 25 prizonieri evadați în noaptea de 12 IX/1920 cu ocazia transportării lor dela Brașov la frontieră, spre a fi predați autorităților ungare, și vă rugăm să luați măsuri de urmărirea, prinderea și înaintarea lor sub escortă lagărului de prizonieri, Brașov, spre a fi din nou trimiși peste frontieră.

1. Falkoben Rezső soldat, Kolozsvár. 2. Lendvai Pál soldat, Fasaharifno jud. Pest. 3. Kompi Imre soldat, Tiszvarhany jud. Solnok. 4. Finto Sándor soldat, Kompi jud. Pest. 5. Maiton István soldat, Zalost Mihaly jud. Zola. 6. Baszas Iosif soldat, Tobojd jud. Fehér. 7. Fleglas Lajos soldat, Szop jud. Győr. 8. Rubernik György soldat, Szop jud. Győr. 9. Munka György soldat, Ipolubel jud. Hont. 10. Hangya István soldat, Pozsony. 11. Marozi Mihály soldat, Pozsony. 12. Deák László soldat, Ipolubel jud. Hont. 13. Loringmor Ferencz soldat, Székesfehérvár jud. Fehér. 14. Geines Pál soldat, Sándorfalva jud. Csongrád. 15. Tömpe József soldat, Velence jud. Fehér. 16. Moravek József soldat, Kopaszhomnok jud. Somogy. 17. Dalok István soldat, Sándorfalva jud. Csongrád. 18. Nilius Lukács soldat, Cseke jud. Vas. 19. Kampesko Jenő soldat, Pest. 20. Aner István soldat, Szemegye jud. Győr. 21. Istvánfi Lajos soldat, Magyar-masko jud. Heves. 22. Forgacsi István soldat, Kökényes jud. Somogy. 23. Istenes Jenő soldat; Ersekujvár jud. Nyitra.

1384. Poliția de stat Sft. Gheorghe reacearcă toate autoritățile polițienești de siguranță să urmărească pe teritoriul activităților pe individul Micola

(Miklós) Gheorge a cărui domiciliu este necunoscut și în cazul când ar fi aflat să binevoiască a mi-l escorta la aceasta poliție. Semnalmentele: Etatea 16 ani, profesiunea servitor, statura mică, subțire, părul blond, nasul regulat, fața lungăreață, ochii vineți, gura normală, semne deosebite n'are, îmbrăcămintea: veston verde, inchis, pantaloni suri noi, capela militară, în cap, păpuci negrii.

1385. Poliția de stat Orăștie. Filip Ilie, de profesiune ziler, de fel din St. Maria, (jud. Cojocna) a făcut următoarea reclamă:

Venind din America pe calea ferată între Arad și Orăștie indivizi necunoscuți i-a furat un Cek de 15 mii lei, eliberat dela agentul din America Wolf Marcovich No. 3716 Cedar St. din Indiana Harbor. Ind America și 2 bancnote a 20 dolari și 760 Lei. In gara Orăștie i-s'a furat una per. de desagi în care a avut 3 perechi ghete și ceva haine.

Binevoii! a interveni locului în drept pentru curentare, adecă anularea Cekului.

1386. Poliția de stat Orăștie. Să curenteze Wilh. Scharvila care a evadat din arestul Poliției de stat Orăștie.

Semnalmentele sunt următoarele: Născut în Fehérvár, domiciliat în Bilend, jud. Timișoara. Starea civilă, necăsătorit, etatea de 23 ani, religiunea: rom. cath. ocupațiunea mecanic, talia mijlocie, fața lungăreață, părul brun, ochii căprii, nasul potrivit. Semne particulare: la mâna stangă 2 degete strâmbte, Vorbește: germană, maghiara.

1387. Tribunalul Alba-Iulia No. P. 274/15—1919. Inculpata Maria Cherman, măr. Todor Mic, conform datelor de urmărirea cu baza suspitionează, cumcă la 24 Aprilie 1914

în comuna Teiuș, ca servitoare a înstrăinat cu nedreptul dela stăpânul ei: Armin Fried, un inel de aur cu briliant, 5 per. de ciorapi, 2 gaste servete, 2 cutii de tutun, 1 per. de mănuși, 2 cutii de tuburi pentru țigărele în valoare de 1942 Lei 50 bani, care fapt ar constitui crima de furt, satorită în §-ul 333 Cp. și calificată conform punctului 7 a §-lui 336 Cp. și §-lui 48 Nov. Pen.

Deoarece numita inculpată este de prezent în loc necunoscut, recerc toate autoritățile judiciare și administrative ca să binevoiască a urmări pe susnumita inculpată, la caz dacă s'ar prinde, să o dețină, să o escorteze în închisoarea cea mai apropiată de judecătoria de ocol sau tribunal și despre aceasta să avizeze tribunalul.

Descrierea persoanei inculpatei e următoarea: 1. Numele inculpatei: Maria Gherman, 2. Locul nașterii: Boldiu, 3. Timpul nașterii: 1901., 4. Națiunea: Română, 5. Ce limbi vor-

bește: română, și maghiară, 6. Religiuinea: gr. catolică, 7. Profesiunea: casnică, 8. Numele tatălui inculpatei: Achim Gherman, 9. Numele mamei inculpate: Anica Cherman, 10. (In manieri, mișcări pe trup: Purtare bătaoare la ochi) necorespunzătoare.

1388. Copie de pe raportul No. 5924/920. al Brigăzei Speciale de Siguranță Ploiești. Fiind informat că, în orașul Brașov s'ar fi adăpostit cunoscutul pungăș de buzunare Ștefan Georgescu zis Barnzoiu originar din acest oraș unde în complicitate cu agentul Mitică Georgescu zis Găina de pe lângă Serviciul Special de Siguranță Brașov ar face diferite furturi de buzunare, am semnalat acest caz serviciului Special de Siguranță respectiv cu nota noastră No. 5587 din 18 August a. c. la care ne răspunde prin telegrama No. 2394 din 29 August a. c. ca agent în chestiune nu face parte din personalul acelu Serviciu, ci din Poliția de Stat a acelu oraș.

CIRCULARE.

Toți agenții poliției și siguranței, — precum și toți jandarmii vor cerceta și în caz de descoperire vor raporta adresa precisă a indivizilor notați — indicând No. ord. referitor.

Poliția de Stat Lupeni cu No. 596-1920 din 3 Dec. a c. face cunoscut, că filmul cinematografic „Epoca” s'a găsit din partea proprietarului. Deci curentarea din Buletinul de Poliție No. 15 din 15/X. a c. să încetează.

rugăm să luați măsuri pentru aflarea autorului furtului și a ne aviza numai în caz de aflare.

Veți comunica acest caz și companiilor de jandarmi din sectorul D-Voastră.

Sublocotenentul Praporaescu din Regimentul 4 Roșiori Baia-Mare reclamă că în seara 27 Octomrie 1920, orele 6 1/2 p. m. s'a furat dela ordonanța mea un coș (ceamantan) mic, în care erau chitanțe diferite, acte de valoare, actele-state de sold ale Reg. 4 Roșiori, 2 medalii ale unui maior, etc. și cere a se face cercetări pentru descoperirea autorului și a lucrurilor furate și a se comunica de rezultat la Baia-Mare.

Comunicându-vă cele ce preced, vă

În seara zilei de 30 Iunie a. c. de pe cordidorul vagonului parlamentar al trenului de Sibiu s'a furat de către necunoscuți D-lui Albert Dorr, prefectul orașului Sibiu, o pungă cu bani, în care se găsea certificatul de identitate pentru călătorie gratuită pe căile ferate și carnetul.

Aducându-vă la cunoștință cele ce preced, vă invităm a lua măsuri pentru aflarea banilor și cotelor furate și prinderea autorilor, avizându-ne numai în caz afirmativ.